

Jozef is gestorven. De broers zijn óók gestorven. Het volk Israël woont nog steeds in Egypte. Toen ze in Egypte kwamen was het een flinke familie. Nu is het een groot volk geworden. Dat komt door de zorgen van de Heere. Ook de oude Farao is gestorven. Er is nu een andere koning. Die koning heeft Jozef niet gekend. Hij denkt niet aan alles wat Jakobs God door middel van Jozef voor Egypte heeft gedaan. O nee, deze koning maakt zich zorgen om dat grote vreemde volk in zijn land. Hij zegt tegen zijn raadslieden: Jullie zien dat het volk Israël groot en machtig is geworden. Stel je voor dat ze sterker worden dan wij. Of als wij nog eens oorlog zouden krijgen en dat volk zou onze vijanden helpen... dan zijn wij verloren. Maar de koning heeft al een oplossing gevonden voor dit probleem. Op een slimme manier wil hij het volk Israël vernietigen. Niet ineens.. o nee, dát zou te gevaarlijk zijn. De koning heeft een ander plan. We moeten dat volk verdrukken. Slaven zullen we van hen maken. Werken zullen ze voor ons. We zullen ze zo hard laten werken dat ze niet oud worden. Ze moeten zich doodwerken. Spoedig worden de nieuwe wetten van kracht. Alle Joodse mannen en jongens moeten

werken voor de Egyptenaren. Stenen bakken..
stenen sjouwen.. sterke steden bouwen. Van de
vroeg morgen tot de late avond moeten ze
zwoegen. Als ze even willen rusten staat er
een razende Egyptenaar voor hun neus. Dan zwoegen
ze maar verder.. bang voor de klappen van de
zweep. Het vrije volk is nu een slavenvolk. Maar
de Heere laat zich door de boze Farao niet opzij
dringen. Het volk wordt nóg groter. Farao be-
grijpt er niets van. Inplaats dat het volk min-
der wordt, komen er steeds meer bij. Dat mág niet.
Farao heeft nog meer boze plannen. Hij laat de
verpleegsters bij zich komen. Hij kijkt ze heel
streng aan en zegt: Als jullie geroepen worden
om de Joodse moeders te helpen bij de geboorte
van een kind.. dan moeten jullie goed opletten
of de baby een jongen of een meisje is. Is het
een jongetje.. dan moeten jullie het dood maken.
Je knijpt gewoon even het keeltje dicht.. Bah..
wat geméén! De verpleegsters zijn wel geschrok-
ken van de boze woorden van Farao. Maar ze zijn
niet van plan aan zijn boze bevel te voldoen..
O nee... de verpleegsters vrezen de Heere.
Liever verzinnen ze allerlei smoesjes dan dat
ze zoiets zouden doen. En de Heere zegent die
verpleegsters omdat ze niet naar de goddeloze
Farao luisteren. Toch is de boze Farao niet ten
einde raad. Alle Egyptenaren krijgen het bevel
om de Joodse jongetjes die geboren worden in de
rivier de Nijl te werpen. Iedere Egyptenaar
heeft nu het recht om stiekem door de ramen te
gluren. Als hij dan ontdekt dat er een jongetje
geboren is..O.. dan rammelt hij aan de deur en
schreeuwt: Geef hier dat kind.. het moet ver-
dronken worden. Wat een verdriet voor die moe-
ders en vaders. Maar de Heere zal die arme
kindertjes wel in de hemel hebben gebracht...
Toch blijft het vreselijk erg. Zou de Heere dan
niets kunnen doen? O ja, de Heere zal er op Zijn
tijd wel iets aan doen. Hij zal die boze Farao
en zijn knechten streng straffen. Nu is er nog
verdriet..nu drijven dode jongetjes in de Nijl..
Maar de Heere zal uitkomst geven. Hij zal alle
boze mensen en duivels overwinnen.
Daarover de volgende keer, kinderen.... D.C.O.

BIJBELVERTELLING

Mozes.

Het gebeurde in de tijd dat het volk Israëel werd verdrukt door de Egyptenaren.... Er was een man. Zijn naam was Amram. Die man had ook een vrouw. Haar naam was Jochebeth. Amram en Jochebeth behoorden tot de stam van Levi. Ze hadden ook kinderen. Een jongen en een meisje: Aäron en Mirjam. In de dagen dat alle joodse jongetjes moesten verdronken worden was moeder Jochebeth in verwachting. Er zou

Jochebeth met baby Mozes

een kindje geboren worden. Maar de blijdschap om het komende kindje is niet zo groot. Ze weten immers van de boze wet van Farao. Alle jongetjes moeten verdronken worden in de Nijl.. Als het kindje nu eens een jongetje zal zijn??? Ze moeten er gewoon niet aan denken. In angstige spanning wachten ze de geboorte van het kindje af. En dan.. dan wordt op zekere dag het kindje geboren. Het is een JONGETJE.. een schat van een jongetje.. een mooi lief jongetje. Jochebeth neemt de kleine baby in haar armen. Nee; ze kan niet geloven dat DIT kind moet sterven in de Nijl. God heeft vast een bedoeling met dit jongetje. Jochebeth volgt het bevel van de boze Farao niet op. Door het geloof verbergt ze haar kind voor de ogen en oren van de vijanden. Maar het wordt steeds moeilijker. Het jongetje kan al heel wat kabaal maken. Dan probeert Jochebeth het kind te sussen.. sttt.. stil toch kindje..sssstt.. straks zullen de boze mannen je horen, en dan???

Als de kleine jongen drie maanden oud is, gaat het niet langer. Iedere dag worden de gevaren groter. Jochebeth kan het kind niet langer verborgen houden. Want de spanning is te snijden in het huisje van Amram en Jochebeth. Aäron en Mirjam weten ook geen raad. Ze hebben niemand iets verteld over hun kleine broertje.. o nee, dat doen ze nooit. Toch kan moeder Jochebeth niet geloven dat alles nu verloren is. Ze heeft een plan. God in de hemel kan het doen gelukken. Aäron en Mirjam moeten biezen plukken.. een hele boel. Jochebeth vlecht van die biezen een klein kistje. Als het kistje gevlochten is besmeert ze het met lijm en pek. Net zo lang tot alle gaatjes dicht zijn. Jochebeth zal wel een grote bak met water genomen hebben. Daar zet ze het kistje in.. een hele nacht. Maar het kistje blijft dicht en droog. Geen druppeltje water kan binnekomen.. En nu?? Wel, op een morgen, heel vroeg, wordt het jongetje in het kistje gelegd. Het deksel gaat dicht. Jochebeth neemt het kistje onder haar arm en loopt naar de oever van de Nijl. Mirjam mag ook mee. En daar, tussen het riet, zet moeder het kistje

Jochebeth legt baby Mozes in rieten mandje

in het water. Wegdrijven kan het niet. Het kistje ligt in de buurt van de plaats waar een Egyptische prinses vaak komt baden. Moeder Jochebeth gaat terug naar huis. Maar Mirjam moet blijven. Ze moet zich zó verstoppen dat ze toch kan zien wat er met het kistje gaat gebeuren. Lang hoeft ze niet te wachten. Kijk.. daar komt de dochter van Farao al aan. Om haar heen lopen de hofdames. Het hart klopt Mirjam in de keel.. dat komt van de spanning. Kijk toch eens.. de prinses heeft het kistje gezien. Wat zou dáár inzitten?? Ze stuurt één van haar slavinnen heen.. toe, haal dat kistje eens hier; ik wil weten wat er in zit. Daar ligt het kistje al voor de deftige prinses. Vlug het deksel open. En dan.. daar ligt een klein, huilend jongetje. Dikke tranen lopen over zijn wangetjes. 't Valt ook niet mee in zo'n klein donker kistje. Mirjam kan haast niet langer blijven staan. Zal de prinses het kindje in het water gooien? Nee.. de prinses heeft medelijden met het kleine jongetje. Ze zegt: Dit is een joods kindje.. maar het zal niet verdrinken. NU komt Mirjam voor de dag. Ze buigt voor de deftige prinses en zegt: Zal ik een vrouw zoeken die het kindje kan zogen?? De prinses knikt.. ja, dat is waar.. Het kindje moet een vrouw hebben die melk heeft. Ze zegt tegen Mirjam: Zoek jij maar gauw een goede vrouw voor dit kindje.. Mirjam is al weg.. ze rent naar huis. Moeder, moeder.. kom gauw. Ons kindje is gevonden. U mag zelf voor hem zorgen. Mirjam vertelt alles. O, wat is Jochebeth blij. Zacht fluistert ze: God van Abraham, Izaák en Jakob.. Geprezen zij Uw Naam. U hebt naar ons willen horen. Help ook ons verder. En de Heere helpt. De prinses zegt tegen Jochebeth: Neem dit kind mee en zoog het voor mij. Ik zal u het loon geven dat u toekomt. De kleine jongen mag niet sterven van de honger. Jochebeth neemt het kind in haar armen, maar het grote geheim vertelt ze niet. Dat weet God alleen. Blij gaat ze naar huis met de kleine jongen. De Heere is goed voor hen. Als het kind groot genoeg is, brengt Jochebeth het bij de prinses. Dan wordt

het kleine kind door de prinses als haar zoon aangenomen. Ze geeft het kind ook een naam. "Mozes" zal hij heten. Dat betekent: Ik heb hem uit het water getrokken. Nu is de kleine Mozes aan het hof van Farao. Hij krijgt een deftige opvoeding. Hij mag naar de beste school van het hele land. Wie had dat ooit gedacht??

GOD, DIE HELPT IN NOOD,
IS IN SION GROOT

Zo de Heere wil, tot de volgende keer, kinderen.

oo00oo

RUBRIEK LEVENDE WOORDEN

Wat bewerkte de Heere door Zijn opstanding?

Antw. Hij verbrak het rijk des duivels en verlostte ons uit zijn macht, ons, die gedurende heel ons leven door de vreze des doods, aan zijn dienstbaarheid onderworpen waren.

Wat betekent dat Christus van de doden opgewekt is?

Antw. Hij was vrijwillig in het midden van ons, doden, zowel van hen, die in de graven liggen, als van hen, die in hun zonden en overtredingen het bewijzen, dat zij ook doden zijn. Uit zulke doden stond Hij op.

Hoe heeft God door de opstanding van Christus Zijn Wet weer opgericht?

Antw. Gods Wet bedoelde onze dood niet, maar het behoud van ons leven; aan de Wet was derhalve niet genoeg gedaan, zo wij niet tot een nieuw en eeuwig leven terugkeerden; tot dit leven voerde Christus ons terug in Zijn opstanding.

oo00oo

De jaren zijn snel voorbij gegaan. Mozes is een man van bijna 40 jaar geworden. Heel veel heeft hij moeten leren aan het hof van Farao. Nu is hij een deftige prins. Maar Mozes wilde niet vergeten dat hij behoorde tot dat gehate slavenvolk. Vaak heeft hij heimwee naar dat volk. Dan ziet hij zichzelf lopen in z'n mooie kleren.. Maar z'n arme broeders worden dag en nacht verdrukt. Op een dag wordt het verlangen naar zijn volk zó groot, dat Mozes besluit eens te gaan kijken. Met eigen ogen wil hij zien hoe zijn broeders het maken. 't Is nog erger dan hij dacht. Hij ziet hoe Hebreeuwse mannen lopen te sjouwen met zware stenen. Het zweet gutst de arme drommels van het lijf. Is dát nu het volk van Abraham? Is dát nu het volk van de Heere? Een Egyptisch man moet de slaven in de gaten houden. De lelijke uitslover doet goed z'n best. Hij heeft de deftige prins wel gezien. Nu zal hij de prins eens laten zien, hoe goed hij z'n best doet.

Aha.. daar staat een slaaf even stil.. even maar.. even rusten. Maar de opzichter heeft hem in de gaten. Hij rent op de arme man toe en begint hem af te ranselen. De stakker valt op de grond. Het bloed loopt hem uit de rug. En nog steeds ranselt de Egyptenaar door. Hij denkt bij zichzelf: Eén slaaf meer of minder heeft niets te betekenen.

Mozes heeft het gezien. Een grote woede maakt zich van hem meester. Wat? Zou hij een broeder laten doodranselen? Vlug kijkt hij om zich heen.. Nee, d'r zijn geen andere Egyptenaren in de buurt. Met een paar sprongen is hij bij de ranselende beul. Vóór de verbaasde opzichter begrijpt wat er gebeurt, heeft hij al een dreun op z'n hoofd te pakken. Met een plof valt hij in het hete zand. Mozes bukt zich en ziet dat de man dood is. De klap kwam wel heel hard aan. Vooruit.. vlug een schop.. gat in de grond.. dode man erin en zand erover. Mozes heeft er geen spijt van. Hij denkt: Misschien zullen mijn broeders verstaan, dat God

door mijn hand hun verlossing kan geven. Stel je voor dat God hém bestemd heeft om die arme drommels te helpen?

De andere dag gaat Mozes wéér kijken. Maar wat hij dan ziet, maakt hem verdrietig. Twee broeders zijn met elkaar aan het vechten. Of ze het nog niet moeilijk genoeg hebben.. Kijk nou toch.. straks maken ze elkaar nog dood. Mozes stapt er op af, en zegt tegen de grootste belhamel: Waarom sla jij je broeder zo gemeen? De man laat z'n armen zakken. Met brutale ogen kijkt hij Mozes aan. Dan zegt hij: Wou je mij soms doden, zoals je gisteren die Egyptenaar ge-dood hebt???

Mozes schrikt vreselijk. Iedereen heeft kunnen horen wat de brutale man zei.. ook de Egypte-naren. Nu zal iedereen het horen.. óók de wrede Farao.. en dån? En Farao hóórde het. Hij wordt ontzettend boos. Zie je wel, roept hij uit.. ze zijn geen van allen te vertrouwen. Vooruit mannen, maak die Mozes zo gauw mogelijk dood. Maar Mozes vlucht weg uit Egypte. Hij loopt wat hij lopen kan. 't Is heet in de woestijn, o wat is het heet. Dat is wat anders dan in het koele paleis van de Farao. Moedeloos en verdrietig zeult Mozes verder. Eindelijk is hij in het land Midian. De Heere ziet hem gaan en heeft medelijden met Zijn kind Mozes.

Mozes' oog mag vallen op een waterput. Hé, hé, hier kan hij even rusten en iets drin-ken. Straks zullen er ook wel mensen komen om water te drinken. Wie weet, komt er een oplossing. De Heere vergeet Zijn kind niet. En Mozes? Mozes wilde liever met het volk Gods kwalijk behandeld worden, dan een mooi leven in het paleis van de vijand van God.

Zo de Heere wil tot de volgende keer, kinderen..

oo00oo

D.C.O.

RUBRIEK LEVENDE WOORDEN

Die de Schriftuur verwerpen en zichzelf ik weet niet wat voor een weg om tot God te komen uit-denken, die moeten voor zodanigen gerekend wor-den, die niet zozeer door dwaling verstrikt, als wel door dolligheid en razernij gedreven worden.

Calvijn

O ja, Mozes zat bij de waterput in het land Midian. Dit land lag tussen Egypte en Kanaän. Niet lang blijft Mozes alleen. Daar komen de eerste schaapskudden al naar de waterput. Zeven herderinnen zorgen voor de schapen. Het zijn de zeven dochters van Rehuël, de priester van Midian. Met hun emmertjes moeten ze het water uit de put halen en in de drinkbakken gieten. Dat is een heel werk.. na zo'n lange warme dag hebben de schapen dorst. Gelukkig, de bakken zijn bijna vol. Kijk.. daar komen nog andere schaapskudden aan. Voorop lopen een paar stevige herders. Ha, ze zien dat die meiden bijna klaar zijn met water putten. Dat hoeven zij dan niet meer te doen.

De herders trekken een boos gezicht en schreeuwen: Willen jullie wel eens maken dat je weggomt, snertmeiden. Wij zijn eerst aan de beurt.. Bah.. dat is een gemene streek. De meisjes

.....
Mozes, 40jaar als herder na zijn vlucht uit Egypte.

hebben hard gewerkt om de drinkbakken te vullen en nu worden ze weggejaagd. Straks moeten ze weer opnieuw beginnen. Jammer.

Maar dan staat die vreemdeling op. Aan z'n kleding te zien is het een Egyptisch man. Z'n ogen voorspellen weinig goeds. Met gebalde vuisten loopt hij op de brutale herders toe. Hij gaat vlak voor ze staan, en zegt: Tegen meisjes durven jullen wel, hè? Dat moet je mij eens doen. De herders schrikken. Ze doen een paar stappen achteruit. Met deze vreemdeling valt niet te spotten. Mozes merkt dat ze bang zijn. Vlug haalt hij de schapen van de meisjes naar de drinkbakken. Tegen de herders broemt hij: Laat dat nooit weer gebeuren, jongens.. ieder op z'n beurt.

De meisjes hebben verbaasd toegekeken. Zoiets hebben ze nog nooit meegemaakt. Blij en vrolijk gaan ze met hun kudde naar huis. 't Is lang geleden, dat ze zó vroeg thuis waren. Dat hebben ze een die aardige vreemdeling te danken.

Hun vader Rehuël is óók verbaasd. Hij vraagt: Waarom zijn jullie zo vroeg thuis??? Rehuël weet wel hoe het bij de waterput toegaat. Nu vertellen de opgetogen meisjes van de Egyptische man die hen in bescherming nam tegen de boze herders. Hoe hij zelfs de bakken met nóg meer water heeft gevuld.

Rehuël luistert aandachtig naar hun verhaal. Als ze uitverteld zijn, vraagt hij: Waarom hebben jullie die man niet meegebracht? Ga hem maar gauw halen, dan kan hij bij ons eten. Zó hoort het.

Daar hebben de meisjes in hun opwinding niet aan gedacht. Vlug gaan ze terug naar de put. Gelukkig, de vreemdeling zit er nog. Ze nodigen hem vriendelijk in hun vaders huis. Mozes doet het graag. De kennismaking met Rehuël is allerhartelijkst. Lang hebben de mannen met elkaar gesproken. Mozes merkt dat Rehuël een knecht van de Heere is. Ze zijn zelfs nog familie van elkaar. want Rehuël is een nakomeling van Abraham en Ketura. Als de avond voorbij is, stelt Rehuël voor, dat Mozes maar bij hem moet blijven. Misschien wil Mozes voorlopig de zorg voor de

kudden op zich nemen. Mozes vindt het goed. De Heere heeft het zo bestuurd. Rehuël geeft Mozes ook één van zijn dochters tot vrouw. Haar naam is Zippora. Zo is Mozes nog rijk gezegend in het vreemde land.

Na een poosje wordt er een zoontje geboren. Mozes noemt hem: Gersom. Zijn naam betekent: Beschermdede vreendeling in een vreemd land.

Nu begrijpen we meteen dat Mozes heimwee heeft naar zijn volk in Egypte. Ja, hij is rijk gezegend, maar diep in z'n hart blijft toch het verlangen naar het arme volk Israël. Zo gaan de jaren voorbij. Mozes heeft wel lang geduld moeten hebben. Hij is nu bijna 80 jaren oud. 't Lijkt wel of hij hier in het vreemde land zal moeten blijven.

Toch is juist nu de tijd gekomen dat de Heere Zijn volk gaat verlossen. De Heere denkt aan Zijn Verbond met Abraham, Izak en Jakob.

Zo doet de Heere vaak. Als wij denken: Nu kan het niet meer... dan zegt de Heere: Maar IK kan het wel.

Bij leven en welzijn tot de volgende keer,
kinderen...

D.C.O.

oo00oo

RUBRIEK LEVENDE WOORDEN

Het is zeker, dat de mens tot de zuiverste zelfkennis nimmer geraakt, tenzij hij eerst het Aanschijn Gods aangemerkt hebbe, en door het aanschouwen daarvan nederdale om zichzelf te bezien. Want door een zekere hovaardigheid, die ons allen is aangeboren, geschiedt het, dat wij in ons eigen oordeel altijd rechtvaardig en oprecht en wijs en heilig zijn, tenzij wij door klare bewijsredenen van onze ongerechtigheid, misnaaktheid, dwaasheid en onreinheid overtuigd worden. En hiervan worden wij niet overtuigd, zo wij het oog alleen richten op onszelf, en niet meteen op de Heere. (Calvijn)

Mozes woont nog steeds in het land Midian. Hij werkt nu al veertig jaren bij zijn schoonvader Jetro. Het volk Israël woont nog in Egypte. Als nooit tevoren wordt het volk verdrukt. Vaak schreeuwen ze het uit van ellende. Maar er komt geen einde aan hun treurig lot. Veel mannen en vrouwen zijn gestorven in die veertig jaren. Wie denkt nog aan Mozes?

Op een keer was Mozes met de kudde van zijn schoonvader bij de berg Horeb gekomen. Daar ziet hij een brandend braambos. Dat is niets bijzonders in deze droge tijd. De zon kan vreselijk branden op de dorre struiken. Maar deze braambos blijft branden. Normaal is zo'n braambos in een ogenblik verteerd. Maar dat is nu het geval niet. Verbaast tuurt Mozes naar de vuurzee..eigenaardig.. het blijft maar branden. Mozes zegt in zichzelf: Dat moet ik van dichtbij eens gaan bekijken. Ik wil weten waarom dat braambos niet verbrandt. Nieuwsgierig loopt hij naar het laaiende vuur.. hij wil met eigen ogen zien wat er aan de hand is. Dan, plotseling, klinkt uit de brandende braambos een stem: Mozes..Mozes.

Mozes blijft staan en zegt: Zie, hier ben ik. Dan is er weer die stem uit het vuur: Mozes, kom niet dichterbij en trek de schoenen van uw voeten, want de plaats waarop je staat, is heilig land. Ik ben de God van Abraham, Izaäk en Jakob.

Mozes wordt bang. O, die Heilige God is zo dichtbij. Wie zou kunnen leven als de Heilige God zó dicht bij de zondige mens komt. Mozes slaat de handen voor z'n gezicht. Hij durft langer niet te zien naar het brandende vuur. Maar de Heere is gekomen, niet om Mozes te doden.

De Heere zegt tegen Mozes: Ik heb wel gezien hoe het volk Israël verdrukt wordt in Egypte. Hij heeft de ranselende drijvers óók gezien. Hij heeft het geschreeuw van Zijn volk gehoord. Mozes moet weten dat de Heere gekomen is om Zijn volk te verlossen. Dat volk zal van de Heere een mooi en vruchtbaar land ontvangen. Een land, vloeiende van melk en honing.

En dan zegt de Heere tot Mozes: Kom nu, Ik zal u naar de Farao zenden, want u zult Mijn volk uit Egypte leiden.

Mozes is niet zo blij met de opdracht van de Heere. Vroeger, ja.. toen hij nog jong was. Maar nu is hij al 80 jaren oud. Daarom zegt hij tot de Heere: Wie ben ik dat ik dat grote werk zou doen?

Weer is er een stem uit het vuur, die zegt: Ik zal zeker met u zijn. God geeft ook een teken aan Mozes: Op de berg, waar Mozes nu is, zal het volk Israël een groot feest ter ere van God vieren.

Nog is Mozes niet gerust. Hij zegt: Zie, als ik bij het volk Israël kom, en zeg: De God van uw vaders heeft mij gestuurd, en zij zouden aan mij vragen: Hoe is de Naam van die God, wat moet ik dan zeggen?

Opnieuw klinkt Gods stem uit de vlammen: Mijn Naam is: Ik zal zijn die Ik zijn zal.. IK BEN DIE IK BEN. Als het volk vraagt: Wie heeft je gestuurd? Zeg dan maar: De EEUWIG TROUWE heeft mij tot u gezonden. Zeg ook maar tot de oudsten van het volk dat Ik hun ellende heb gezien en dat Ik gekomen ben om ze van de boze Egyptenaren te verlossen. Heus, Mozes.. ze zullen naar je horen. Alleen de boze Farao.. die zal niet willen horen. Maar Ik zal hem dwingen tot gehoorzaamheid. Ik zal Egypte slaan met grote wonderen. Dan zal de Farao Mijn volk laten gaan. Die boze beulen zullen zelfs het tekort betaalde loon graag uit betalen. Met goud en zilver zullen jullie Egypte verlaten.

En nog is Mozes niet overtuigd. Hij zegt: Heere, ze zullen mij vast niet willen geloven.. en dan zeggen ze tegen mij: De Heere is u niet verschenen.. bewijs het maar eens.

Nu krijgt Mozes ook nog drie tekenen van de Heere. Uit die tekenen zal het volk begrijpen dat Mozes door God gezonden is.

De Heere zegt: Werp de staf, die in je hand is, op de grond. Mozes werpt z'n staf op de grond.. en..o, de staf is veranderd in een kronkelende, sissende slang.

Toen zei de Heere: Grijp de slang bij de staart.

Mozes gehoorzaamt, en zie, hij heeft weer een staf in de hand.

Nu het tweede teken. De Heere zegt tot Mozes: Steek uw hand in uw boezem. Als Mozes z'n hand weer voor de dag haalt, ziet hij dat die hand melaats is, wit als sneeuw. Dan moet Mozes zijn hand weer in z'n boezem steken. Als hij de hand terug trekt, zie, de boze ziekte is weg.

Verder zegt de Heere: Als zij deze twee tekenen hebben gezien en nog twifelen, zo moet ge water uit de rivier de Nijl halen en op het droge gieten. Dan zal dat uitgegoten water tot bloed worden op het droge.

Zal Mozes nu gewillig Gods werk gaan doen?? Neen. Mozes houdt vol en zegt tot de Heere: Och Heere, U weet toch wel dat ik niet zo goed spreken kan? Ik kan geen redevoeringen houden.. daar ben ik de man niet voor.

Nu is het genoeg. De Heere wordt boos op Mozes. Voor de laatste maal is daar de stem uit het brandende braambos. De Heere zegt: Wie heeft de mond van de mens gemaakt, of wie heeft de stomme of dove, of ziende of blinde gemaakt? Ben Ik het niet, de Heere? En nu ga je heen, en Ik zal je helpen te spreken Mijn woorden. Mozes heeft geen zin. Hij waagt het te zeggen: Heere, neem alstublieft een ander. U kunt mij toch niet willen zenden?

De Heere wordt nog bozer en zegt: Je hebt toch nog een broer Aäron? Ik weet dat hij goed spreken kan. Zie, je broer zal je tegemoet komen en blij zijn als hij je ziet. Vertel alles maar aan hem. Hij zal het aan het volk vertellen. Neem deze staf in uw hand, en ga. Deze staf zal een teken zijn dat Ik bij u ben.

Mozes beseft dat er niets meer aan te doen is. Hij MOET gaan. God wil het. Hij neemt de staf en stapt op. Hij zucht.. waarom moet juist hij dat grote werk doen? Tachtig jaren oud?

Gelukkig dat de Heere Jezus nocht zo heeft gedacht en gesproken.. Hij was gewillig om te horen.. om te lijden, en om te sterven. Hij sprak: Zie, Ik kom o God om Uw wil te doen.

Meer dan Mozes is Jezus..

BIJBELVERTELLING

Terug naar Egypte.

Van de brandende braambos keert Mozes terug naar schoonvader Jethro. Vriendelijk vraagt hij aan zijn schoonvader: Laat mij toch naar mijn broeders in Egypte gaan. Ik wil zien of ze nog leven...

Jethro vindt het goed. Hij wenst Mozes het beste op z'n reis naar Egypte.

Mozes is wel een beetje bang. Zouden de Egyptenaren nog weten van die man, die hij 40 jaar geleden doodsloeg? Maar de Heere zegt tot Mozes: Ga maar rustig naar Egypte. Al de mannen, die jou wilden doden zijn zelf al gestorven...

Mozes trek uw schoenen uit

Als Mozes met vrouw en kinderen op weg naar Egypte zijn, spreekt de Heere weer tot Mozes. De Heere zegt tot Mozes, dat hij de wonderen die hij voor zijn volk moet doen, óók voor de Farao van Egypte moet doen. De Heere weet wel dat Farao niet zal luisteren. God zal het hart van de boze Farao verstokken. Mozes zal tegen de boze man moeten zeggen: Zo zegt de Heere: Israël is Mijn zoon, Mijn eerstgeborene. Omdat U, boze Farao, Mijn zoon niet laat trekken, zo zal Ik ook uw eerstgeboren zoon doden... Mozes moet er maar rekening mee houden dat Farao niet zal luisteren. Toch behoeft Mozes niet moedeloos te worden. De Heere zal de overwinning behalen. Mozes behoeft op reis naar Egypte niet alleen te maken. De God van Abraham, Izak en Jakob, gaat met hem mee. Op die reis naar Egypte is er nog iets heel bijzonders gebeurd. Mozes is met z'n vrouw en kinderen in een herberg om de nacht door te brengen. In die herberg komt de Heere bij Mozes. De Heere komt nu niet om vriendelijk met Mozes te praten... Nee, de Heere is gekomen om Mozes te doden. Hoe kan dat nu? Kan de Heere Zijn eigen knecht doden? Mozes is toch de toekomstige leider van het volk Israël? Wat heeft Mozes dan toch gedaan? Moet je luisteren... Mozes heeft zijn jongste zoon niet besneden. De Heere had bij Abraham de besnijdenis ingesteld. Van die tijd af moesten alle jongetjes besneden worden. Maar Mozes was een beetje makkelijk geworden in dat vreemde land. Toen de jongste zoon geboren was, had Zippora gezegd: Man, laten we dat lieve kind toch geen pijn doen.. Bij de besnijdenis werd een klein stukje vel van de jongetjes afgesneden. Zippora vond dat maar zielig. Daarom had Zippora net zo lang met haar man gepraat tot hij dacht: Laat maar zitten.. ik woon toch niet bij mijn eigen volk. De Heere zal wel begrijpen dat ik er niets kwaads mee bedoel... Maar de Heere is het niet vergeten. Mozes had zich niet moeten laten ompraten door Zippora. Zal Mozes zó de voorganger kunnen zijn van het volk Israël. Een man, die

zijn eigen kind niet liet besnijden? Hoe kan een man, die niet eens voor z'n eigen kinderen zorgt, voor een heel volk zorgen? Is dát een voorbeeld geven? Dáárom is de Heere gekomen om Mozes te doden. Zippora merkt ook dat de Heere haar man wil doden. Ze schrikt.. straks is ze haar man kwijt. Vlug neemt ze een stenen mes. Nu kan het geen uitstel lijden. Zippora besnijdt haar zoon. Het bloedig stukje vel duwt ze tegen Mozes voeten. Zippora zegt tegen Mozes: Je bent voor mij een bloedbruidegom.

Ja.. Mozes was haar bruidegom. Maar bijna had ze geen man meer gehad. Zippora kon haar man alleen behouden door de bloedige besnijdenis van haar kind. Nu is het alsof Mozes opnieuw haar bruidegom geworden is. Nu het kind besneden is, is de Heere niet langer boos op Mozes.

Lieve kinderen.. jullie hoeven niet meer besneden te worden. Weet je hoe dat komt? Dat komt omdat de Heere Jezus Zijn bloed heeft gestort. Daarom mochten jullie gedoopt worden met water. De besnijdenis deed een klein beetje pijn. De Heere Jezus heeft de verschrikkelijkste pijn geleden. Er is pas nog een klein kindje gedoopt. Het was de kleine Hendrik Hagen. Hebben jullie gezien dat Petra haar kleine broertje in de kerk bracht? Hebben jullie ook gehoord dat we de Heere vriendelijk hebben bedankt dat de kleine Hendrik gedoopt mocht worden? En we hebben óók gevraagd of de Heere die kleine Hendrik zalig wil maken. Kleine Hendrik heeft ook een boos hartje. Maar de Heere Jezus heeft een heel groot hart. Och, Heere Jezus.. wil onze kleine kinderen een plaatsje geven in Uw hart. U hebt aan Abraham beloofd dat U ook de God van zijn kinderen wilt zijn.

Het is goddeloos als we het teken van het Verbond van God verachten. Als de Heere ons nu niet dood, zal Hij het straks doen. Want de Heere denkt er nog precies zo over als toen bij Mozes. Inmiddels is de Heere ook bij Aäron geweest. Aäron moet zijn broer tegemoet gaan in de woestijn. Bij de berg Horeb ontmoetten ze elkaar. Mozes en Aäron vallen elkaar in de armen.

Wat zijn zij blij dat ze elkaar weer mogen zien en wat hebben ze elkaar veel te vertellen. Mozes vertelt al de woorden die de Heere tot hen gesproken heeft. Samen gaan ze naar het volk Israël. Aäron vertelt al de plannen van de Heere aan het volk. Het arme slavenvolk gelooft de woorden van God. Er komt weer hoop in hun hart. Hun doffe ogen beginnen te glanzen. Met verbazing hebben ze de tekenen gezien. Ja, ze moeten wel aannemen dat de Heere hun ellende heeft gezien. Diep buigen ze zich voor de Heere in het stof..

De Heere heeft gedacht aan Zijn belofte aan
Abraham.

De Heere heeft gedacht aan het arme slavenvolk.
De Heere heeft gedacht aan Zijn Genade.
De Heere denkt nu nog aan Zijn Genade.

D.V. tot de volgende keer, kinderen...

D.C.O.

oo00oo

RUBRIEK LEVENDE WOORDEN

Het is echt menselijk, dat in tijden, wanneer na een lange periode van grote ellende God weer zegent, de mens zijn verlegenheid aflegt en van zijn aandeel in de verandering melding maakt, dat het wettische of dweepzieke in de mens, dat menselijke gerechtigheid in enigerlei vorm het hoofd opsteekt. F.

Bijzonder scherp is in het leven van Gods gemeente de tegenstelling tussen roeping om knecht te zijn en de eigengerechtigheid, die zich achter vroomheid verschanst. Van deze eigengerechtigheid wil God ook het laatste bolwerk vernietigen, dat zij binnen zijn gemeente betrokken heeft, doordat de mens geloof tot vroomheid, genade tot verdienste, wonder tot prestatie, openbaring tot theologie, Gods Woord tot wet en verkiezing tot aanspraak maakte. F.

oo00oo

BIJBELVERTELLING

Mozes en Aäron voor Farao.

Kijk, daar zit de trotse Farao op z'n hoge troon. Vóór hem staan twee verachte joodse mannen: Mozes en Aäron.

Farao is verrast door dit bezoek. Hoe durven die nare joden zomaar bij hem te komen. Waar halen ze de tijd vandaan voor dit bezoek?

Farao 's hoge troon

Farao hoeft niet lang te wachten. Daar klinkt reeds de stem van de drie-en-tachtig jarige Aäron: Zo zegt de Heere, de God van Israël: Laat Mijn volk gaan. Ze moeten voor Mij een feest houden in de woestijn....

Farao loopt rood aan van kwaadheid. Hoe durven ze, die brutale joden. Boos snauwt hij ze toe: Wie is die Heere van jullie eigenlijk? Ik heb nog nooit van Hem gehoord.. Jullie blijven in Egypte. Nooit zal ik jullie laten gaan....

Dan is daar weer de stem van Aäron: O, Farao, wij hebben de God van Israël ontmoet. Laat ons toch enkele dagen kerk houden in de woestijn. De Heere heeft het ons geboden. Als wij niet luisteren naar Zijn gebod zal Hij ons zwaar straffen....

Farao wordt nog bozer. Nijdig roept hij de twee broers toe: Wat doen jullie hier, Mozes en Aäron? Zijn jullie bezig om het volk van hun werk te houden? Vooruit, ga aan je werk....

Op diezelfde dag vaardigt Farao een nieuwe wet uit. De drijvers van het volk mogen geen stro meer geven. Stro hadden de slaven nodig om stenen te maken. Voortaan moeten ze zelf hun stro maar zoeken. Als ze maar bedenken dat ze net zoveel stenen moeten leveren als voorheen. Farao zal die luie joden wel eens een lesje leren. Zo zullen ze wel vergeten om te vragen naar een feest. Farao wil wel eens zien wie er nu eigenlijk de baas is in Egypte.

Arme slaven..Overal trekken ze heen om stro te zoeken. De boze drijvers jagen hen op. Ze kunnen haast niet meer. Maar o wee als er 's avonds te weinig stenen zijn.. dan krijgen ze een dik pak ransel toe.

Een paar afgevaardigden van het volk Israël gaan nog eens met Farao praten. Misschien wil hij hun last een beetje verlichten. Weet je wat Farao zegt: Jullie zijn luie mensen. Jullie willen feestvieren hè? Dat zal nooit gebeuren. En zorg ervoor dat je net zoveel stenen bakt als voorheen. Ingerukt.. mars.

Met gebogen hoofd verlaten ze het paleis. Ze voelen zich als geslagen honden.

Een paar straten verder staan Mozes en Aäron te wachten. Die zijn natuurlijk benieuwd naar de afloop. Maar de afgevaardigden hebben niet veel goeds te vertellen. Ze zijn ook boos op Mozes en Aäron. Ze zeggen: 't Is jullie schuld dat Farao zo boos op ons is. Waar bemoeien jullie je eigenlijk mee? Straks zijn we allemaal dood door jullie schuld. God zal jullie nog straffen voor jullie bemoeizucht. Boos lopen de afgevaardigden verder.

Mozes en Aäron zijn geschrokken. Wat moeten ze nu toch beginnen? Mozes roept de Heere aan: Heere, waarom hebt U dit toch gedaan? En waarom hebt U mij hier naartoe gestuurd? Sinds ik hier ben, wordt alles alleen erger.....

Maar de Heere spreekt Mozes moed in. Hij zegt tegen zijn moedeloze knecht: Nu zullen jullie eens zien wat Ik zal doen met die boze Farao. Hij ZAL jullie loslaten. Ga maar terug naar het volk en zeg tegen hen: Onze God is de God van Abraham, Izaäk en Jakob. Hij doet wat Hij heeft beloofd. Hij heeft jullie gekerm gehoord. Hij zal jullie uitleiden uit Egypte en brengen in het land van de belofte... Kanaän.. Hij wil jullie tot Zijn volk maken.....

Mozes en Aäron hebben weer moed gekregen. Ze mogen een goede boodschap aan het volk brengen. Maar het valt hun bitter tegen. Als ze bij het slavenvolk komen wordt er niet eens naar hun goede boodschap geluisterd. Ongeduldig draaien de mannen hun bezwete hoofden om. Nee, ze hebben geen tijd om naar de praatjes van Mozes en Aäron te luisteren. Straks zeker nog een extra pak slaag.....

Toen sprak de Heere weer tot Mozes. De Heere zegt: Ga weer terug naar Farao, en zeg, dat hij Mijn volk moet laten trekken....

Maar Mozes heeft weinig zin om naar de goddeloze Farao te gaan. Hij zegt tegen de Heere: Zelfs de Israëlieten willen niet naar mij luisteren. Hoe zal dan die boze Farao naar mij luisteren?.....

Toen zei de Heere tot Mozes: Jullie zullen toch moeten gaan. Ik heb jullie aangesteld tot Mijn

knechten. Zin of geen zin..God wil het.
Daar staan de beide broers. Ze moeten verder.
Hoe? De Heere weet het. Hij zal voor hen zorgen.
Hij zal het volk verlossen.. ook al willen ze niet meer verlost worden...ook al zijn ze nog zo bang.

D.V. tot de volgende keer, kinderen.... D.C.O.

oo00oo

RUBRIEK LEVENDE WOORDEN

Zolang wij voor Jezus ijveren, over Hem spreken, er naar streven ons naar de wet van Zijn Woord te vernieuwen, zijn wij een dor land, misschien vol goede wil, maar onvruchtbaar.

Wanneer wij echter Hem gesteld hebben in de plaats van onze onvruchtbaarheid en niet meer op vernieuwing en verlossing van elders hopen, maar ons hart als een dor land Hem aanbieden, ontsluit Hij de grendels van Zijn Woord, zodat het van een muur verandert in een poort voor Zijn Geest, en is Hij in de gemeente en in Zijn kinderen tegenwoordig. Vernieuwing is het opgeven van de zelfwerkzaamheid en zelfstandigheid.

Twee wetten echter beheersen deze vernieuwing. De eerste luidt: Haar oorsprong ligt niet in onze hand. Wij kunnen niet afdwingen dat het regent. En de tweede wet luidt: Als Hij het dan laat regenen en het de regen van Zijn Geest is, maakt Hij ons niet zelfstandig, groot en rijk, vervult ons niet met gevoel en ontroering, maar maakt ons Hem onderhorig. Maar onderhorige van Jezus te zijn, betekent geen last, maar zaligheid.

F.

oo00oo

BIJBELVERTELLING

God gaat door.

Wie lopen daar naar het paleis van de Farao?
Kijk eens goed.. 't Zijn Mozes en Aäron. Op
bevel van God zullen ze de machtige Farao de
waarheid zeggen. En als Farao zal zeggen: Nou,
bewijs jullie nu eens dat je zo'n sterke God
hebt.. dan zullen ze wonderen doen.
Daar staan ze dan voor de trotse Farao. Het
gaat precies zoals ze verwacht hadden. Heel
venijnig zegt Farao: Doen jullie dan eens een

wonder.. Ik wil wel eens zien of jullie zo'n bijzondere God hebben....

Daar heeft Aäron op gewacht. Hij werpt z'n staf op de grond...Kijk, de staf veranderd in een griezelig grote slang. Aäron is wel in z'n nopjes. Een beetje trots kijkt hij naar het gezicht van de grote Farao. Nu zal die Farao toch wel even op z'n neus kijken. Nee hoor... Farao laat onmiddellijk de tovenaars komen. Daar komen ze al binnen. De beroemde tovenaars Jannes en Jambres lopen voorop. Direkt beginnen ze met hun prevelementjes. Dan gooien ze hun staven op de grond.. en.. ook hun staven veranderen in slangen. Hoe is dát nou mogelijk???

Hoe kunnen die tovenaars dat?

Nu, HOE ze het gedaan hebben weten we niet. Maar één ding is zeker: De duivel is de grootste tovenaars. In het paradijs praatte de duivel al door een slang. Als God het toelaat, kan de duivel van een stok wel een slang maken. Wel een beetje zielig voor Aäron, hè?

Maar wacht is... daar komt de slang van Aäron aan gegleden.. Hap, slok, slik.. weg is de slang van Jannes. Hap.. de slang van Jambres is ook verdwenen. Er blijft maar één slang over.. de slang van Aäron.

Ja, Aäron kijkt weer iets vrolijker. Dat was me toch even wat.. als koek gingen ze erin. De tovenaars staan heel verbluft te kijken. Aäron pakt z'n slang bij de staart.. en opeens is het weer een staf.

Heb je 't nu gezien, Farao? Wees voorzichtig man. Je wilt dat arme slavenvolk het liefst met huid en haar verslinden. Maar als je zo doorgaat, word je straks zelf nog verslonden. Maar Farao luistert niet naar het bevel van de Heere. Hij dént er niet aan.

De Heere in de hemel is echter veel sterker dan Farao. Dat zal duidelijk blijken.

Op Gods bevel moeten Mozes en Aäron naar de oever van de grote rivier gaan. Farao komt daar ook vaak om zich te baden. Dan zal Aäron zeggen: Farao, u hebt niet geluisterd naar het bevel van God. Nu zult u weten dat onze God alleen God is.

Zodra ik met mijn staf op het water van de Nijl sla, zullen al de wateren van Egypte veranderd worden in bloed. Zo is het ook gebeurd. Op een morgen gaat Farao met z'n knechten naar de rivier. Wat ziet hij daar? O, dat zijn die twee lastige joden weer. Maar ze zullen hem niet bang maken. Kijk.. Aäron neemt z'n staf en slaat op het water. De gevolgen zijn verschrikkelijk. Het water van de rivier verandert in bloed. Een vreselijke bloedlucht stijgt op in heel Egypteland. Duizenden vissen sterven. Ze bedekken het water met een dikke laag. Door de warmte gaat de vis stinken. Overal dringt de vieze lucht door. In de tuinen en in de huizen. In de keuken en in de slaapkamer. Op de zolder en in de kelder. De visverkopers hebben een bordje op hun karretje: Vis uitverkocht. En wat denk je van de dorst? De mensen weten geen raad. Ze graven putten in de grond. Misschien dat ze in de grond nog schoon water vinden. Maar nee, ook dat water is niet zuiver meer.

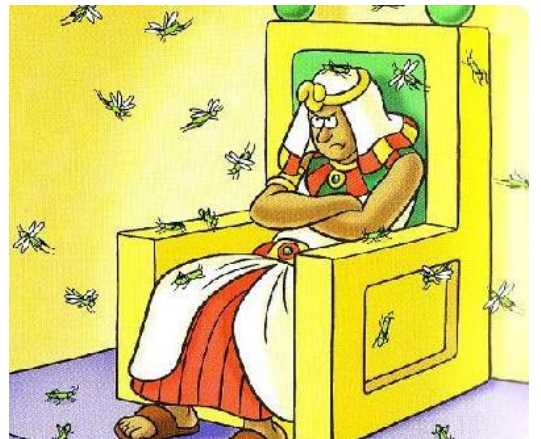
"Farao", wat moet je nu doen? Het water van de grote rivier maakt de velden vruchtbaar. Je denkt dat de Nijl een God is. Voor de ware God wil je niet buigen.. wél voor een rivier. Maar de God van Israel kan jouw riviergod wel slachten.. Farao luistert niet. Boos keert hij terug naar zijn paleis. Hij laat de tovenaars bij zich komen. Die moeten ook maar eens proberen van water, bloed te maken. Ze zullen wel wat schoon water uit het land Gosen hebben gehaald. En jawel.. ook de sluwe tovenaars veranderen water in bloed.

"Zie je wel", denkt Farao.. mijn goden zijn net zo sterk.. misschien nog wel sterker dan de God van die slaven. Dat vervloekte slavenvolk blijft hier.

Zeven dagen gaan voorbij. Farao blijft bij zijn genomen besluit. Maar boven z'n hoofd stapelen de donkere wolken zich op. De Heere staat op tot de strijd.

Zo de Heere wil, tot de volgende keer, kinderen.

D.C.O.

IkIk laat Israel **niet** gaan.....

.....Nooit!

BIJBELVERTELLING Gods slaande hand over Egypte.

De bloedplaag is voorbij. Na zeven dagen moet Mozes weer naar Farao gaan. De boodschap luidt: Laat Mijn volk los, dat ze Mij dienen. En als u weigert Mijn volk los te laten, zie, Ik zal uw land vol kikkers maken...

Stel je vóór... de Egyptenaren hadden grote eerbied voor de kikkers. Ze hadden zelfs een god en een godin met een kikkerkop. Straks zullen ze door hun eigen afgoden benauwd worden.

De Heere voegt de daad bij het woord. Aäron moet zijn staf uitstrekken over de wateren en moerasen van Egypte. De gevolgen zijn verschrikkelijk. Opeens zijn daar millioenen kikkers in het water. En niet alleen in het water. Ze kruipen ook op de kant... Ze kruipen in de huizen.. ze kruipen in de slaapkamers.. ze kruipen onder de dekens.. ze kruipen in de broodtrommels.. ze kruipen en springen overal op en in. Ze komen ook in het paleis van Farao.. ze springen tegen de benen van de mensen op.. Bah.. de mensen kunnen geen voet meer verzetten.. overal trappen ze op de kikkers.. overal kikkers.. je zou er gek van worden.

Ja, Farao.. buig maar diep voor je heilige kikkers, want ze springen zelfs in je nek. Ze kruipen in je mooie bed.. ze eten van je brood..

De tovenaars van Egypte laten ook kikkers te voorschijn komen. Maar ze kunnen de kikkers niet laten verdwijnen. Die tovenaars kunnen het alleen maar erger maken.

Farao merkt wel dat het een ondragelijke toestand in zijn land is. Ditmaal moet hij bekennen dat hij geen raad meer weet. Hij roept Mozes en Aäron bij zich. De grote Farao heeft een vriendelijk verzoek. Hij vraagt: Bidt toch tot de Heere, dat Hij de kikkers van mij en mijn volk wegneme. Als jullie het doen, zal ik het volk loslaten... Mozes knikt.. de Farao begint wel een beetje bij te draaien. Daarom zegt hij: Wanneer zal ik voor u en uw volk bidden? Morgen alstublieft, zegt Farao. "Goed", zegt Mozes, morgen zult u merken dat er niemand gelijk is aan de Heere, onze God. De andere morgen vroeg, bidden Mozes

en Aäron tot de Heere.

En de Heere hoort de stem van Zijn knechten.

De kikkers op het land en in de huizen sterven allemaal. Alleen in de Nijl mogen de kikkers blijven leven. Overal zijn de mensen nu aan het boenen en schrobben. De dode kikkers worden op hopen gegooid. 't Zijn bergen waar je niet overheen kunt kijken. En stinken... verschrikkelijk. Het hele land stinkt naar dode kikkers. De mensen lopen met een zakdoek voor hun neus en mond... zó stinkt het.

Toen Farao zag, dat het ergste voorbij was, bedacht hij zich. Zou hij het volk nu laten trekken? Geen sprake van. Werken zullen de slaven.. kikkers opruimen en stenen bakken.

Farao luistert niet naar de stem van de Heere. Hij is nóg harder geworden.

Toch zal Farao ondervinden dat God de sterkste is. Dwaze Farao.. dacht je nu werkelijk dat je het van de God van Israël zou kunnen winnen?

Nooit... De volgende plaag ligt al gereed.

Ook deed God uit de waterstromen
Een machtig heir van vorsen komen,
Dat doordrong tot in 's konings hof.
De luizen kwamen voort uit stof;
God sprak, en een ontelb're drom
Van ongedierte zweefd' alom.

Zo de Heere wil en we leven... tot de volgende
keer, kinderen.

D.C.O.

oo00oo

LEVENDE WOORDEN

De smaad van God en van Christus is de aanbrengrer van eeuwige eer; waar de wereld voor gruwet, juist daarin zal zij Gods wijsheid en genade, ook haar eigen schande, moeten erkennen, of zij zal ondergaan. Welzalig hij, die van den huize en geslachte Davids is. Hij zal toch eindelijk tot Gods heerlijkheid gesteld en in de beloofde Erfgenaam der kroon geraken.

En welzalig hij, die belijdt: Jezus Christus is in vlees gekomen; want die is uit God geboren.

Amen.

H.F.K.

BIJBELVERTELLING Gods slaande hand over Egypte.

Op Gods bevel moet Aäron zijn staf uitstrekken en het stof van de aarde slaan. Het is de derde plaag. Als Aäron met zijn staf het stof van de aarde slaat, verandert het stof in luizen. Op het land en in de huizen. Ze kriebelen en bijten mens en beest. 't Is om wanhopig te worden. De kinderen kunnen niet slapen van de ondragelijke jeuk. Je kunt je wel wassen, maar het helpt niet. Ook de baddoek zit onder de luis. De tovenaars proberen door hun toverkunsten ook luizen voort te brengen. Maar ditmaal wil het niet lukken. Machteloos zijn ze tegen deze ontzettende plaag. Ze kunnen het stof niet de baas. Daarom zeggen de tovenaars tot Farao: Dit is Gods vinger. Ja, ja, ze hebben heel wat nagedaan, die tovenaars. Maar nu moeten ze bekennen dat de God van Israëel sterker is dan hun goden. Farao luistert echter niet. Hij is niet van plan de strijd tegen de God van Israëel op te geven.

Dan komt er weer een bevel van God aan Mozes en Aäron. Ze moeten zich aan Farao laten zien, als hij 's morgens vroeg naar de Nijl gaat. Dan moeten ze tot hem zeggen: Zo zegt de Heere: Laat Mijn volk trekken, dat zij Mij dienen.

In de voetsporen van het volk Israel

En als ge Mijn volk niet laat trekken, zo zal Ik een vermenging van ongedierte zenden op u, en op uw knechten, en op uw volk, en in uw huizen; uw huizen zullen vol worden van ongedierte, ook het land zal vol ongedierte zijn. Maar in het land Gosen, waar Mijn volk Israël woont, zal geen ongedierte zijn. Daaraan zult ge weten dat Ik de Heere ben. Morgen zal het geschieden.....

En de Heere deed zoals Hij gesproken had. De andere morgen wordt Egypte overstroomd door een leger ongedierte. 't Is vreselijk... Steekvliegen, wespen, horzels, oorwurmen.. alles is er bij.

De Egyptenaren schreeuwen het uit van de pijn. Ze worden rauw gebeten door het bloed-dorstige ongedierte.

Tenslotte wordt het zo'n onhoudbare toestand, dat Farao Mozes en Aäron bij zich laat komen.

Hij zegt: Gaat heen, offert uw God in dit land.

Maar Mozes antwoordt: Nee, Farao, dat was de afspraak niet. Wij zouden in de woestijn een feest voor de Heere vieren. Trouwens, als uw volk ons zou zien offeren, zouden ze ons stenigen. Wij hebben immers een heel andere Godsdienst dan het volk van Egypte..

Nu ziet Farao geen andere uitweg meer. Door de nood gedwongen zegt hij: Vooruit dan maar, ik zal u laten trekken. Jullie mogen dat offerfeest in de woestijn houden. Maar denk eraan dat jullie niet te ver weg gaan. En bidt nu maar gauw voor mij dat deze plaag weggenomen wordt.

Mozes belooft te zullen bidden. Let op, Farao, zodra ik buiten het paleis ben, zal ik vurig tot de Heere bidden dat deze plaag morgen zal ophouden..Alleen..ga toch niet door met ons te bedriegen en laat ons gaan. En de Heere hoort het gebed van Zijn knecht Mozes. De andere dag moet het ongedierte wijken voor de kracht van God.

God is veel sterker dan al het ongedierte van de hele wereld.
Maar toen Farao merkte dat al het boze gespuis verdwenen was, kreeg hij spijt van z'n mooie belofte.
Zijn boze hart zei: Ik doe het niet..Ik laat ze niet gaan..Ze blijven hier..Laat je niet op je kop zitten..werken zullen ze.
O, boze Farao..Denk je dat je sterker bent dan de God van Israël? De volgende plaag ligt al gereed.
Wie kan het van God winnen?
Zo de Heere wil, tot de volgende keer, kinderen.

oo00oo

BIJBELVERTELLING

Gods slaande hand over Egypte.

Weer staan Mozes en Aäron voor Farao van Egypte. Ze spreken tot hem het woord van de Heere: Zo zegt de Heere: Laat Mijn volk trekken, dat het Mij diene; zo gij weigert Mijn volk te laten trekken, zie, de Heere zal een vreselijke pestziekte doen komen over uw vee. Maar het vee van Mijn volk Israël zal gespaard blijven. Morgen zal de Heere het doen.....Farao houdt zich groot. In z'n hart leeft een diepe haat tegen dat slavenvolk en hun God. De woorden van God hebben hem dieper getroffen dan hij wil weten. Dat komt omdat de Egyptenaren verschillende dieren vereerden. Zij bogen voor hun heilige koeien en stieren. Zal de God van Israël nu een aanval gaan doen op hun heilige diergoden?

De andere dag voert God het oordeel uit. Bij duizenden sterven de dieren van het veld. Zo waren de beesten nog gezond en zo zakken ze door hun poten...dood..

De Heere is een groot Koning boven alle goden. Als Hij opstaat tot de strijd moeten de valse goden het verliezen.

Farao stuurt gauw een paar mannen naar het land Gosen. Hoe zou het met de veestapel van Israël gaan? Maar in het land Gosen is niets aan de hand. De beesten grazen gezond en wel in de wei. Nergens is één dood beest te vinden. Nu kan Farao toch wel heel duidelijk de hand van God zien. Toch weigert hij halsstarrig het volk te laten trekken. Het boze hart van Farao wordt steeds harder tegen de Heere.

Toen sprak de Heere tot Mozes en Aäron: Neem vuisten vol as uit de oven en strooi het voor de ogen van Farao naar de hemel. Dan zal het fijne stof over heel Egypte uitdwarrelen. En overal waar een stofje op mens of dier zal vallen, zullen boze zweren

komen. Mozes en Aäron volgen het bevel van God op. Ze gaan naar de oven en nemen vuisten vol as. Daarna gaan ze naar Farao. Vlak voor Farao's gezicht strooit Mozes de as naar de hemel. Toen gebeurde het vreselijke. In een ogenblik zijn er de boze zweren aan mens en dier. Brandende zweren, met blaren, die openbreken. Wat een ellende en wat een pijn.

De tovenaars die er steeds bij zijn, kunnen niet meer op hun voeten staan van de zweren. Ze liggen plat op de grond van de pijn. In heel Egypte wordt gekreund van ellende.

Kindertjes schreeuwen om hun moeder. Maar de moeders kunnen ook niet helpen. Ze weten ook geen raad van de boze zweren.

Egypte is veranderd in een groot ziekenhuis. Nu zal Farao toch wel luisteren naar de stem van God? O nee... Farao luistert niet. Farao luistert alleen naar zijn eigen boze hart.

Hij luistert ook naar de duivel. En de duivel is altijd al een moordenaar geweest. Hoe vreselijk is toch de boze ongehoorzaamheid.

De duivel wil alles stuk maken. Hij zegt tegen de kinderen: Luister maar niet naar je vader en moeder.. en in de kerk hoef je ook niet te luisteren.

De Heere Jezus heeft nooit naar de duivel geluisterd. En tegen ons zei de Heere Jezus: Jullie mogen altijd vragen: Verlos ons van de boze.

Zo de Heere wil, tot de volgende keer, kinderen.

D.C.O.

oo00oo

BIJBELVERTELLING

Gods slaande hand over Egypte.

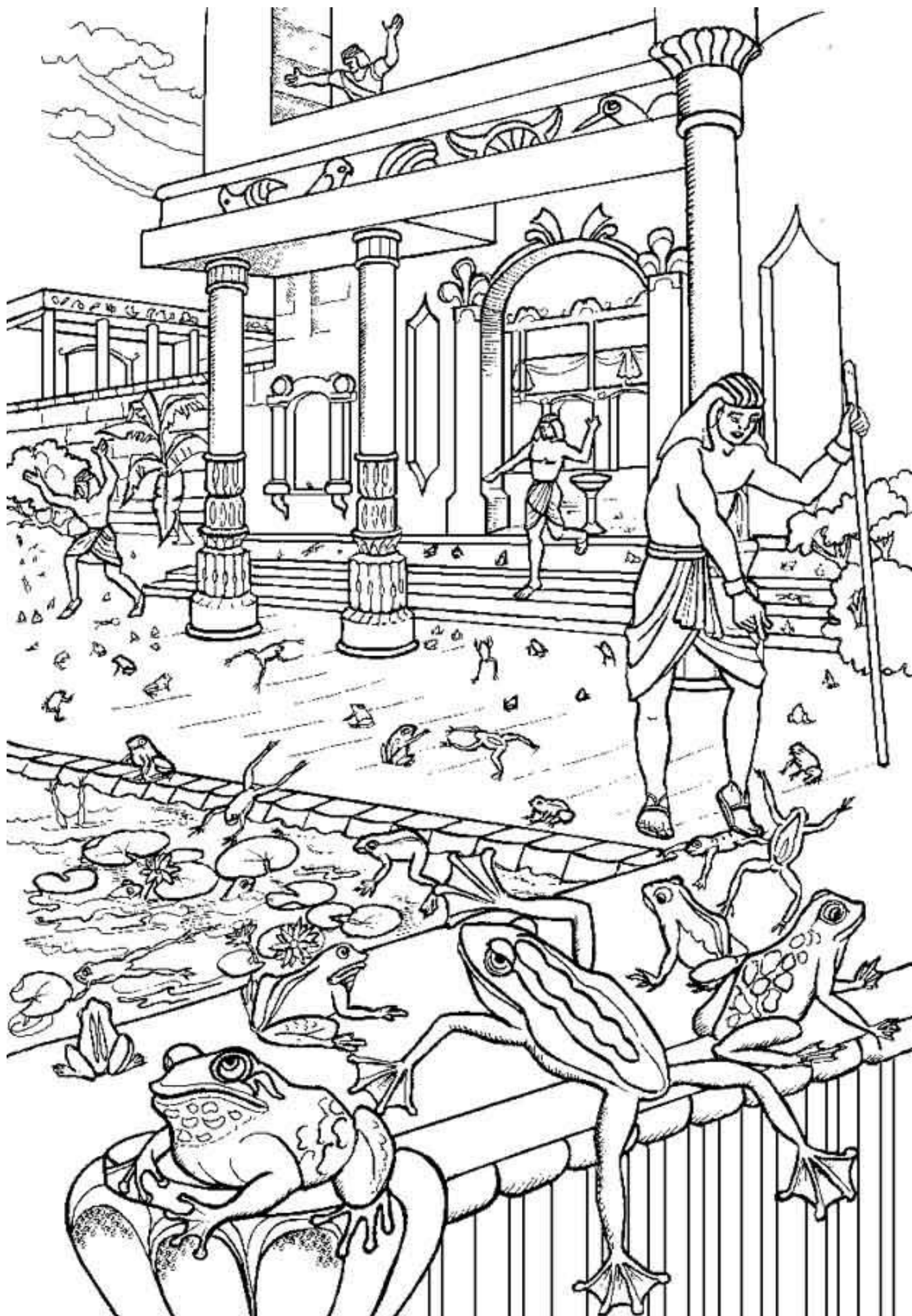
Opnieuw komt de boodschap van God tot de Farao van Egypte: Zo zegt de Heere, de God van de Hebreëen: Laat Mijn volk trekken, dat ze Mij dienen. Bedenk, Farao, dat Ik nog zwaardere slagen kan geven. Tot in je hart zul je getroffen worden. Eénmaal zul je moeten bekennen dat Ik alléén God ben. Ik heb je wel geslagen met de pest. O, Ik had je gemakkelijk door de pest kunnen doden. Maar Ik wilde dat niet. Je zult getuige van Mijn grote kracht zijn. Blijf je nóg bij je boosheid tegen Mijn volk?? Zie, morgen om deze tijd zal ik hagelstenen op Egypte laten vallen. Zolang Egypte bestaat zijn zulke stenen niet gevallen.

Luister naar Mijn raad, Farao, en haal al de beesten van het land. Ook de mensen die op het land werken kunnen beter thuisblijven. Ieder, die morgen buiten is, zal door de hagel gestenigd worden.....

De Heere geeft gelegenheid aan de mensen en de beesten om te schuilen tegen het oordeel. Als een lopend vuurtje gaat de boodschap van God door Egypte. Er zijn mensen, die het Woord van God geloven. Zij geven hun knechten een dag vrij en halen de beesten van het land. Maar er zijn ook veel Egyptenaren die er om lachten. Zij denken er niet aan om het leven van mens en dier te beschermen. Straks is het te laat.

De andere dag strekt Mozes zijn staf uit naar de hemel. In korte tijd wordt de hemel inktzwart. Ontzaglijke donderslagen dreunen over Egypteland.

Afgodstempels, paleizen, huizen...alles staat te schudden.

Grote hagelstenen kletteren neer. Bliksemstralen flitsen tussen de stenen. De lucht is vol van angstaanjagende geluiden. Het lijkt wel of de wereld vergaat.

De mensen op het land hebben geen tijd om te vluchten. Ze worden verpletterd onder de stenen. Dieren op het veld sterven een pijnlijke dood. Bomen knappen af.

Met de God van Israël valt niet te spotten. Hij is de sterke God.

Maar in het land Gosen valt geen hagelsteen, God beschermt Zijn volk.

En Farao?? O, Farao is bang geworden. Zijn trotse hart krimpt in elkaar onder de dreunende donderslagen.

Angstig kijkt hij naar het dak van zijn paleis. Zou het sterk genoeg zijn?

Ja...nu wil hij wel bekennen voor Mozes en Aäron dat hij gezondigd heeft. Hij zegt: De Heere is rechtvaardig, maar ik en mijn volk zijn schuldig. Bidt toch tot de Heere. 't Is nu wel genoeg. Ik zal jullie laten gaan om de Heere te dienen...

Dan zegt Mozes tot Farao: Wanneer ik de stad uitgegaan zal zijn, zo zal ik mijn handen uitbreiden voor de Heere. Dan zal de donder ophouden en de hagel zal niet meer zijn. Zo zult gij weten dat de aarde van de Heere is. En toch, Farao, ik weet dat u en uw knechten het niet echt menen. Na deze boodschap vertrekt Mozes uit de stad. Daar breidt hij zijn handen uit tot de Heere.

Nu breekt de donkere lucht open. Donder, bliksem en hagel houden op. Nu kunnen de Egyptenaren de schade opnemen. Veel mensen en dieren zijn gedood. Het vlas en de gerst zijn volledig vernield. Alleen de graansoorten die pas gezaaid zijn bleven behouden. Dat kwam omdat de zaadkorrels nog in de grond verstopt zaten.

Kunnen de Israëlieten nu vertrekken? O nee. Toen Farao zag dat de regen en de hagel en de donder ophielden, kreeg hij spijt van zijn belofte. Hij denkt er niet aan dat volk

te laten gaan.

Toch...hij zál het verliezen. De volgende plaag ligt al gereed.

Zo de Heere wil, tot de volgende keer, kinderen.

's Heeren stem, op 't hoogst geducht,
Rolt en klatert door de lucht;
Berst, met vreselijk geluid,
Op de grote waat'ren uit;
Klinkt, met nadruk en vermogen,
Heerlijk uit de hemelbogen.
't Schepsel beeft en staat verwonderd,
Als de God der ere dondert.

D.C.O.

BIJBELVERTELLING

Gods slaande hand over Egypte.

God gaat door met Zijn werk. Farao gaat óók door. Farao moet doorgaan tot het bittere einde. God zal laten zien aan Farao en zijn knechten dat Hij de sterkste is. Bovenal wil God Zijn volk Israëel laten zien dat Hij de HEERE is.

Mozes en Aäron staan weer voor Farao. De boodschap van God luidt: Hoelang weigert u zich aan Mij te onderwerpen? Laat Mijn volk gaan, dat ze Mij dienen.

Als ge weigert Mijn volk te laten gaan...zie, morgen zal Ik een leger sprinkhanen in uw land doen komen.

Het zullen er zóveel zijn, dat de grond er-
mee bedekt wordt. Al het groen dat overge-
bleven is na de hagel, zal door de sprink-
hanen worden opgegeten. Ook zullen de sprink-
hanen de huizen binnentrekken.

Zo'n plaag heeft Egypte nog nooit beleefd.

Maar nu zal het gebeuren.....

Mozes en Aäron vertrekken. Ze hebben de bood-
schap van God gebracht.

In het paleis van de Farao kijken de dienaren
van Farao elkaar een beetje angstig aan. Ze
zijn bang voor die afschuwelijke plaag. Als
dit doorgaat zullen ze moeten sterven van de
honger.

Ze zeggen het tegen de machtige Farao: Hoe
lang moet dat zo doorgaan? Laat die mannen
los, dat zij hun God kunnen dienen. U weet
toch wel dat Egypte verloren is?

Nu wordt het moeilijker voor Farao. Als zijn
dienaren er anders over gaan denken.....

Daarom laat hij Mozes en Aäron terug halen.

Met een nijdig gezicht snauwt hij ze toe:

Gaat, dient de Heere, uw God. Maar ik wil
wel weten wie er naar dat feest gaan..

Mozes zegt: We gaan met z'n allen. Jong en

oud, zonen en dochters, schapen en koeien...

Maar Farao wil dáár niets van weten. O nee..

de mannen mogen gaan en de rest moet thuis-

blijven. Boos schreeuwt hij Mozes en Aäron

toe: Jullie hebben boze plannen hè? Jullie

vroegen om drie dagen vrij, maar je bent

van plan nooit meer terug te komen.

Vooruit..de mannen kunnen gaan, maar de rest

blijft hier.

Op bevel van Farao worden Mozes en Aäron

weggejaagd uit het paleis.

Daar is de stem van de Heere al: Mozes, streek

uw hand uit over Egypteland. Mozes volgt het

bevel van de Heere direkt op. Dan laat de

Heere een Oostenwind waaien over het land.

En op de morgen van de andere dag blaast de

wind millioenen sprinkhanen over Egypte.

Grote sprinkhanen. Zulke grote hebben de

Egyptenaren nooit gezien.

GRANEN

De grond wordt bedekt met sprinkhanen. Nergens is nog een plekje vrij. De sprinkhanen eten alles op..het groen van het veld..de blaadjes van de bomen. Egypte wordt veranderd in een kale woestijn. Die sprinkhanen zijn een grotere plaag dan een leger soldaten. God heeft geen soldaten en kogels nodig om een volk te straffen. Hij maakt een leger van sprinkhanen.

Zelfs de kleinste diertjes, die wij niet kunnen zien, kan God gebruiken als Zijn soldaten. Farao schrikt vreselijk van deze plaag. Hij ziet de hongerdood al voor zich.

Mozes en Aäron moeten direkt bij hem komen. Daar staan ze weer voor de grote Farao. Ze denken: ja, ja, mannetje..je kunt ons wel als een paar boeven weg laten jagen..maar nu zie je wat er van komt..

Moet je Farao eens horen. Hij zegt: Ik heb gezondigd tegen de Heere, uw God, en tegen u. Och, wil mijn zonde voor deze keer nog vergeven. Bidt toch tot de Heere, uw God, dat deze dodelijke plaag weggenomen wordt.... Mozes bidt tot de Heere. De Heere hoort. Hij veranderd de oostenwind in een sterke westenwind.

Alle sprinkhanen worden weggestormd naar de Schelfzee. Niet één blijft er over.

Farao is opgelucht. Was me dát even schrikken.

En.....Hij liet het volk niet trekken.

Zo de Heere wil tot de volgende keer, kinderen.

D.C.O.

oo00oo